

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4838/2545

ธนาคารยูโนเด็ต โอเวอร์ซีส์ จำกัด โจทก์ บริษัทเมืองเอก จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย มาตรา 13, ป.วิ.พ. มาตรา 225,  
พ.ร.บ.ว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พ.ศ. 2481 มาตรา 13

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้ออ้างของจำเลยที่ตกลงกันในสัญญากู้เงินให้ศาลของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีและใช้กฎหมายของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ในการตีความสัญญาหรือการฟ้องร้องบังคับคดีเกี่ยวกับสัญญาเงินกู้ ซึ่งต้องเป็นไปตามหลักการแสดงเจตนาของคู่กรณีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย มาตรา 13 เท่าที่ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยมิได้ให้การไว้จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศฯ มาตรา 38 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ทุนทรัพย์ในคดีมีจำนวน 46,497,247.86 บาท ส่วนค่าทนายความที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยใช้แทนโจทก์นั้นมีจำนวนเพียง 100,000 บาท คิดเป็นเพียงร้อยละ 0.215 ของจำนวนทุนทรัพย์ ทั้ง ๆ ที่อาจกำหนดค่าทนายความให้อัตราขั้นสูงได้ถึงร้อยละ 5 ของจำนวนทุน ค่าทนายความดังกล่าวจึงไม่สูงเกินส่วน

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้จำนวน 1,217,986.42 ดอลลาร์สหรัฐ แก่โจทก์ พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 8 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้จำเลยชำระค่าธรรมเนียมทางกฎหมายจำนวน 17,004.98 ดอลลาร์สหรัฐ และ 1,056.64 บาท แก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยให้การว่า ขอให้ยกฟ้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 1,024,999.65 ดอลลาร์สหรัฐ แก่โจทก์ พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 8 ต่อปี นับแต่วันที่ 3 เมษายน 2540 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จและให้จำเลยชำระค่าธรรมเนียมทางกฎหมายจำนวน 17,004.94 ดอลลาร์สหรัฐ กับ 1,056.64 บาท แก่โจทก์ พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 30 มีนาคม 2542 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์และจำเลยไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นนี้ว่าโจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ในประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2537 จำเลยทำสัญญากู้เงินโจทก์จำนวน 10,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 1 + อัตราดอกเบี้ยไซเบอร์ (Singapore Inter Bank otter

Rate (SIBOR)) กำหนดชำระต้นเงินคืนภายใน 12 เดือน นับแต่วันเบิกเงินกู้ครั้งแรก และชำระดอกเบี้ยเป็นงวดทุก 3 เดือน หรือ 6 เดือน หากจำเลยผิดนัด ยอมให้โจทก์คิดดอกเบี้ยเพิ่มอีกร้อยละ 2 ต่อปีซึ่งเท่ากับอัตราร้อยละ 2 + 1 + อัตราดอกเบี้ยไซเบอร์ต่อปี จำเลยได้นำหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) จำนวน 4,500,000 หุ้น มาจำนำไว้แก่โจทก์เป็นประกัน วันที่ 17 ตุลาคม 2537 จำเลยเบิกเงินกู้จากโจทก์ไปจำนวน 6,000,000 ดอลลาร์สหรัฐเมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา โจทก์และจำเลยได้ตกลงขยายเวลาชำระหนี้ออกไปจนถึงวันที่ 19 เมษายน 2540 ต่อมาจำเลยผิดสัญญาชำระเงินฉบับลงวันที่ 21 ตุลาคม 2538 ที่จำเลยร่วมกับบริษัทยูนิเวสท์พรอพเพอร์ตี้ จำกัด กู้เงินจากโจทก์กับธนาคารผู้ให้กู้ร่วมอื่นอีก 2 ราย โจทก์ถือว่าจำเลยผิดสัญญาชำระเงินในคดีนี้ด้วย จึงใช้สิทธิบังคับจำนำในวันที่ 1 เมษายน 2540 โดยขายทอดตลาดหุ้นทั้งหมดแล้วนำเงินมาชำระหนี้เงินกู้ และคิดดอกเบี้ยเงินกู้ผิดนัดในอัตราร้อยละ 2 + 1 + อัตราดอกเบี้ยไซเบอร์ต่อปี จากต้นเงินที่ค้างชำระนับแต่วันที่ 3 เมษายน 2540 ซึ่งเป็นวันถัดจากวันที่โจทก์ได้รับชำระหนี้ครั้งสุดท้ายที่จำเลยอุทธรณ์ว่า โจทก์และจำเลยได้ตกลงกันในสัญญาเงินเอกสารหมายเลข จ.5 ข้อ 16.1 และ 22.1 ให้ศาลของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีและใช้กฎหมายของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ในการตีความสัญญาหรือการฟ้องร้องบังคับคดีเกี่ยวกับสัญญาเงินกู้ ซึ่งต้องเป็นไปตามหลักการแสดงเจตนาของคู่กรณีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พ.ศ. 2481 มาตรา 13 เท่าที่ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น เห็นว่า ข้ออ้างของจำเลยดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยมิได้ให้การไว้จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 38 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัยที่จำเลยอุทธรณ์ในข้อสุดท้ายว่า ค่าทนายความที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางกำหนดให้จำเลยชำระแก่โจทก์จำนวน 100,000 บาท สูงเกินส่วนนั้น เห็นว่า ทนายทนายในคดีนี้มีจำนวนสูงถึง 46,497,247.86 บาท ส่วนค่าทนายความที่ศาลกำหนดให้จำเลยใช้แทนโจทก์นั้นมีจำนวนเพียง 100,000 บาท คิดเป็นเพียงร้อยละ 0.215 ของจำนวนทนายทนายดังกล่าวเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่อาจกำหนดค่าทนายความไว้ในอัตราขั้นสูงได้ถึงร้อยละ 5 ของจำนวนทนายทนายตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบตาราง 6 อัตราค่าทนายความท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ดังนั้นค่าทนายความที่กำหนดไว้จำนวน 100,000 บาท จึงไม่สูงเกินส่วน อุทธรณ์ของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน ให้จำเลยใช้ค่าทนายความในชั้นอุทธรณ์ 50,000 บาทแทนโจทก์

## องค์คณะ

ยงยศ นิสักครกุล · เสริมศักดิ์ ผลัดธูระ · พินิจ เพชรรุ่ง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4838/2545>